

Projekt Comenius v Turecku

Poslední zahraniční cesta s projektem Comenius nás zavedla do Turecka. Týdenní pobyt začal 28. 3. V ranních hodinách jsme se vydali směr Ruzyně. Vše probíhalo, jak mělo. Let do Istanbulu byl klidný a pohodový. Dostali jsme hojné a dobré občerstvení. V Istanbulu jsme měli poměrně na spěch. Potkali jsme se tam s polskou výpravou a nasedli do letadla Turkish Airlines směr Izmir.

Říkal jsem si, že je nemožné, že Kali vydržel tak dlouho nedělat ostudu, ale nezklamal - nebojte! Při stoupaní mu spadl telefon na zem a fyzikální zákony ho dostaly až k posledním sedačkám. "Celé" letadlo lezlo po čtyřech a hledalo KALHO telefon. V Izmiru nás vyzvedl autobus a až za tmy jsme se dostali do Manisy. Učitelé byli ubytováni v místním hotelu a u něj si nás také vyzvedli kluci a holky, u kterých jsme měli spát. Rozjeli jsme se do rodin.

V úterý ráno jsme se sešli ve škole a vyprávěli dojmy z rodin. Byli jsme každý až na Lukáše „nesví“ z tureckých záchodů, ale když jsme se dozvěděli, že v tom nejsme sami, tak nás to trochu uklidnilo. Další debaty byly o sezení na zemi u jídla, nemluvení tureckých studentů angličtinou apod. Dopoledne byla klasická náplň prvního dne - uvítání na radnici. Posléze bylo volno až do večera. Všichni se sešli ve městě a společně se slunili na terase jedné z kaváren. Večer se skupina rozdělila na ty, co šli na diskotéku, a ta druhá parta šla do sportbaru sledovat zápas Turecko - Rakousko. Diskotéka prý byla dobrá, a fotbal taky, Turci vyhráli 2:0, takže se šlo spokojeně spát.

Ve středu celá výprava nasedla do autobusu a vydala se směr Izmir. Tam jsme navštívili botanickou zahradu a poté i místní ZOO park. Ten většinu z nás nadchnul. Bylo krásné počasí, zvířata nebyla nudná a mohli jsme vidět druhy, které například v liberecké ZOO nevidíme. Po dvou hodinách prohlídky ZOO jsme jeli do centra Izmiru. Autobus zůstal stát u zálivu Egejského moře. Skupina se rozprchla do ulic, kde nakupovala, jedla a prohlížela prý nejmodernější turecké město Izmir. Den byl velice dlouhý a byli jsme dost uchození, ale i tak jsme šli večer na kebab a do lunaparku. Tam jsme zkusili nějaké atrakce, především jednu jménem kamikadze, která vypadala velice adrenalinově - tu zkusil jen Lukáš.

Čtvrteční ráno nás poprvé nepřivítalo sluníčkem, bylo ovšem teplo. Jeli jsme přes dvě hodiny do Efesu, což je starobylé město a je to po Istanbulu druhé nejnavštěvovanější místo v Turecku. Nejprve jsme se šli podívat do keramické dílny, kde se vyráběly opravdu krásné věci a spousta lidí si tam koupila nějaký ten suvenýr. Poté všichni jeli na místo, kde stály sloupy, hrobky, amfiteátry apod. Většina z nás něco podobného viděla poprvé, proto se nám to moc líbilo. Večer přišla na řadu degustace, vystoupení místních tanečnic a diskotéka. Čas předtím byl využit k nákupu suvenýrů a dárků domů. Večer se nesl v příjemném duchu. Moc jsme si ho užili. Ovšem pak došlo na loučení, protože v pátek nás čekala cesta domů. Člověk si s Turkama tolik nepokecal, ale získali jsme k nim kamarádský vztah. Spát jsme šli před půlnocí, aby páteční ranní sraz byl už v 5:30 ráno u školy.

V pátek jsme vyrazili autobusem na letiště do Izmiru. Od 7:30 jsme čekali na letadlo směr Istanbul. Na letišti si každý udělal pohodlí a uvelebil se na letištních ne moc pohodlných sedačkách. Kolem 13. hodiny jsme vzletli do oblak naším letadlem do Istanbulu. Po přiletu do Istanbulu jsme čekali asi hodinu na let do Prahy a stihli jsme si zahrát město moře. Po přiletu do

Prahy bylo oznámeno malé zpoždění našich zavazadel. Při jejich vyzvednutí si pan učitel všiml ztráty peněz, které mu ukradl někdo na letišti. Poté jsme se nechali odvést k našemu autu a hurá domů.